

10 éves a soproni Fidelissima Vegyeskar

H hetedhethatar.hu/hethatar/

Kadosa Beatrix

Jót tenni másnak, mással, másért

1994 októberében lelkes, jótorkú zeneértők Arany János vezetésével vegyeskart alapítottak, magas színvonalú muzsikálás igényével és reményében. A kórus számtalan sikeres koncerten érte el célját és bizonyította – nevével azonosulva – hűségét a lelket melengető, gyógyító, embert emberhez közelebb vivő zenéléshez, a muzsika humánus lényegéhez. E lapokon külön ki lehet és kell emelni, hogy a Bonyhádi Kórház Sebészete Alapítványának 1995 novemberében önzetlen segítséget nyújtottak, jótékonysági koncertjüket, igényes muzsikájuk élményét nemcsak a „vájtfülű”, de a ritkábban zenét hallgató, jószándékkal az alapítványhoz csatlakozó közönség még most, évekkel később is örömmel emlegeti.

A jubileumot 2004. október 3. napján a vegyeskar méltó módon ünnepelte: Johann Sebastian Bach János passióját (BWV 245) a Fidelissima Vegyeskar, a nemzetközi hírű szombathelyi kamarazenekar, a Capella Savaria, valamint Zádori Mária (szoprán), Schöck Atala (alt), Megyesi Zoltán (tenor), Kálmán László (tenor), Bretz Gábor (basszus) és Hámori Szabolcs (basszus) előadásában hallgathattuk a Szent Mihály templomban.

Sopron legelső plébániatemploma építését már a XIII. század elején megkezdték, a román stílust idővel gótikus stílusjegyek váltották fel, s a XV. században fejezték be, felszentelésén a hagyomány szerint Mátyás király is részt vett. A kezdetben katolikus templomot 1565-től a protestánsokkal együttesen használták, majd közel hetven évre az evangélikusoké lett. 1674-től a mai napig ismét a katolikusok plébániatemploma. A háromhajós, kiváló akusztikájú épületben lépten-nyomon a neves soproni festő és restaurátor, Storno Ferenc munkáival találkozunk, aki az épület XIX. századi felújítását vezette. A Fidelissima Vegyeskar előszeretettel választja hangversenyei színteréül e patinás helyet, mely a kissé a város fölé emelkedő elhelyezkedésével megengedi azt is, hogy a mindennapok gondjait hátrahagyva lépjunk megtisztulni most a zene szentélyébe.

A soproni jubileumi koncertre látogató, egy ezen alkalomra készült szövegkönyv kiadványt kapott kézhez a templom bejáratánál, amellyel magyar nyelven kísérelte figyelemmel Bach János passióját. A kiadvány bevezetője rövid áttekintést ad a mű elemzéséről. A passió-oratórium Krisztus szenvedéstörténetének énekelt felolvasása, a szólista-szereplők megszólalásával, és a tömegjelenetekhez kapcsolódóan rövidebb-hosszabb kórustételekkel, s a cselekmény egy-egy fontosabb csomópontjában korállal (evangélikus népének). A kiadvány rámutat: Bach pontos zenei jellem- és helyzetrajzzal, tematikus és szerkezetbeli zenei összefüggésekkel komponált

műve azért képes a bibliai üzenetet ily sugárzó erővel megragadni, mert zeneszerzői munkáját az Úr dicsőségére végzett szolgálat alázata vezeti, és a krisztusi áldozat egyedülvaló jelentőségébe vetett mélységes és rendíthetetlen hit hatja át.

A felcsendült zene és a templom gótikus boltívei az ég felé vezették a szívet s tekintetet. Miután az események sorában Péter megtagadta az Urat, a 20. tétel, korál a bűneink beismerésére, a lelkiismeret vizsgálatára szólított fel: az ezt követő rövid szünet szinte liturgikus volt. A régi hangszerek gyors igazító-újrahangolása után Arany János karnagy jelezte, korabeli istentisztelet keretében bemutatott passió esetén itt igehirdetést tartottak, ami helyett néhány asszociatív, értékelemző gondolatát osztotta meg a megjelentettek: a passió nem szomorú történet, magunk mind az isteni megváltás eszközei vagyunk, életünk, mint a bibliai magvak termékeny, mert örök nemes célja lehet: jót tenni másnak, mással, másért.

A hangverseny-látogatók fel sem ocsúdtak e gondolatok mély lélekcsengéséből, mikor a zene már vitt-húzott tovább, szervesen építkezve e gondolati alapokra, s a hangokkal Munkácsy Mihály Krisztus Pilátus előtt című festménye villant elő: Krisztus sugárzó fehér fényessége és az erkölcs néma nyugalma a lázasan nyüzsgő, bűnös acsarkodók és a tétovázó római helytartó ellenében.

A megkorbácsolt, töviskoronás, bíborszín palástos Krisztus és Pilátus második fájdalmas találkozását Bach monumentális muzsikájának széles dallamívein a precíz felkészültségű szólisták és a kórus értőn, ritmuspontokkal hangsúlyozott tételeinek párbeszédeivel szólaltatták meg.

A Golgota drámai eseményeit áttetsző-fátyolos akkordokkal, megrendülten-gyengéd dallamokkal ívelte át a Fidelissima Vegyeskar az 52. tételben, korálban: Jelenj meg példaképpen, / Vigasztalásul ínségemben, / Amint Te, Krisztus Urunk, oly szelíden / Halálra sebezted magad.

Az oratóriumnak a drámai halált követő, vészjósító sötétséget, földrengést, sziklahasadást, régi sírok megnyílását leíró befejezése után az epilógust egy kórustétel interpretálja, és egy korál tétel zárja, amelyekben a szent sír, mely immár kín és gyötrellem nélküli, megnyitja a mennyet és bezárja a poklot, láttatja a sírt, mely a feltámadás húsvétja felé mutat.

A kristályos tisztasággal felhangzó, hol a templomteret dinamikus erővel öblösen betöltő, hol égi finomsággal, széles bölcselettel bársonyosan szóló, Arany János karnagy minden apró mozdulatára figyelő Fidelissima Vegyeskar, a fénylőn zengő szólisták – különösen az elbeszélő szerepet ellátó Kálmán László (tenor), de a szereplőket megjelenítők is -, s a zenei gondolatokat, érzelmeket sok gazdag színnel kitöltő, a közös muzsikálás erényeit mesterfokon nyújtó, a mű egészét hűen szolgáló Capella Savaria remekelt ezen az estén.

Örömmel és szeretettel köszöntjük a Fidelissima Vegyeskart, és sok emlékezetes hangversenyt kívánunk az eljövendő, remélhetőleg még több tízéves időre is a kórusnak, és – talán az egyetlen szeretetreméltó önzéssel – a hallgatóságának, mindannyiunknak.